

Quatre variacions sobre la velocitat

Queia una xafogor plujosa. El Diable jeia en un prat, vora l'estreta carretera secundària. S'estava dessota una figuera, combatent aigua i calor. Mig endormiscat, en la llunyania veié aparèixer un cotxe. I amb mandra, però fidel a la feina, Llucifer s'incorporà.

El cotxe venia de pressa. Després de l'accident tothom atribuiria la desgràcia a la velocitat. Amb un acte del pensament, el Diable dissenyà un bassal d'oli en una de les corbes més tancades, i convocà a un pobre conill, que remataria la feina. Controlant-li la ment, el deixà a punt per saltar a la carretera. I aleshores es va animar. Desfermada la imaginació manipulà un roure proper, i planejà un pedrot immens al sortint del revolt, per si el cotxe esquivava tot el cafarnaüm anterior. No sentint-se prou depravat, delectant-se, projectà un llamp, a fi i efecte que carbonitzés l'automòbil.

Finalment, enredant la troca fins el súmmum, i per una certa manca d'autoconfiança, Satanàs planificà un sot de cinc metres de fondària a banda i banda de la carretera. Infal·lible, es deia, de pensament, fregant-se les urpes, just en el moment que el cotxe li passava per sobre i el rebentava.

—Ai, Pere! Que em sembla que hem aixafat un gat silvestre!

—Tranquil·la, dona, que aquests animals menuts s'esmunyen prou bé.

* * * * *

Déu Nostre Senyor s'estava ronsejant, present en totes les coses, però en aquest cas s'havia projectat en un gat gras, pelut i somnolent. S'estava, en concret, suportant la calorada i el plugim del migdia, prop d'una carretera menor. Vigilava el discórrer de la Creació.

De sobte, a l'horitzó veié un cotxe que venia a gran velocitat. I com que Déu sap tot el que passarà, in mente va veure la desgràcia. Amb nyonya, sortint del gat, es disposà a evitar el desastre. Endevinà que el cotxe passaria just en el moment que un llamp trencaria el vell roure, i que l'arbre aixafaria el vehicle. Al mateix temps, contemplà que el conductor bé podia esquivar l'arbre, incrustant-se en un dels marges de la carretera. Escrupolós, decidí fer-lo desaparèixer, i el sot que hi havia al darrera. També congelà tots els conills propers, tots els pobres catxaps que potencialment podien assaltar la carretera.

Aleshores detectà un immens bassal d'oli, i va voler eixugar-lo. A mitja operació aparegué el cotxe a un ritme de por, i el conductor, veient un paio amb túnica i barba blanques, al mig de la calçada, féu un fatídic cop de volant. L'automòbil rebentà en el marge que Déu encara no havia eliminat; aleshores un llamp va partir el roure, que va entrar per la finestra del darrera. El tronc va esberlar els caps de l'acompanyant i del conductor, escampant massa encefàlica. Mentrestant, un gat silvestre, pelut i gras, va acabar de creuar la carretera, indiferent a la magnitud de la tragèdia.

* * * * *

El pagès sorrut feia la migdiada a la figuera, perquè la calor i l'aiguat no el deixaven treballar. Bo: treballar era sinònim de caçar conills, però fins i tot el canó de l'escopeta semblava estovar-se. Va sentir un soroll llunyà, com de motor, i mig obrint un ull divisava un cotxe que s'acostava esperitat, per la carretera de pagès.

Maleint els xaves, el pagès s'ho va veure venir. Les pluges havien espatllat l'asfalt, deixant-lo ple de sots perillosos. També havien mig derruït un dels marges, escampant pedruscall aquí i allí.

Així que, amb una mandra còsmica, l'homenot es va aixecar, i s'encaminà fins uns metres abans del revolt. De la butxaca en va treure un mocador llardós, que curiosament era vermell i li anava de meravella per avisar. Quan l'automòbil era prou a prop, el pagès agità la metàfora del perill amb el braç enlairat, i el vehicle anà reduint la velocitat, fins aturar-se al seu costat. L'acompanyant va abaixar la finestreta i va preguntar que què passava, i el pagès va explicar la història del llamp i del roure, de l'oli, de les pedres i els forats. Tanmateix, el conductor, que era un xava amb pressa, va maleir en veu alta la deixadesa dels de poble i, renegant, va fer mitja volta.

El pagès, veient com el vehicle s'anava fent petit, s'encaminà, cançoner, cap a la figuera, preguntant-se si tot allò d'avisar havia pagat la pena. Al mateix temps un conill se'l mirava, encuriós, demanant-se per què aquell animalàs amb escopeta no el perseguia.

* * * * *

El matrimoni de xaves tenia pressa per arribar a la seva segona residència. Calia, com cada cap de setmana, tallar l'herba, fer llenya, fer una barbacoa amb els convidats de diumenge, i després netejar-ho tot per trobar la casa neta, el cap de setmana següent. Feia un dia xafogós, sense un bri d'aire, amb sonsònia de llagostes.

Amb les finestres apujades i l'aire condicionat al màxim, l'home conduïa el cotxe a tota llet per la carretera secundària. Gaudia de la potència del seu esportiu. I mirant pel mirallet retrovisor, l'individu s'embadalia amb la polseguera que aixecava, reafirmant-li la sensació de poder que sentia comandant aquella meravella de la tecnologia alemanya.

Just abans d'arribar al revolt més tancat, el matrimoni veié un pagès pintoresc que els feia senyals. Com que tenien el neguit d'arribar, van decidir ignorar-lo. Llavors van veure un conill que creuava la carretera, i l'home el va esquivar amb un ferm toc de volant. La màquina era bona i va respondre bé, arrapant-se a l'asfalt. Però a mig girant veieren un roure que s'havia menjat mitja calçada, i també un sorge vestit de blanc que mirava de moure'l. Amb un segon cop de volant, precís i sec, el cotxe esquivava el panorama, però va aparèixer un gat silvestre, i aquí ja no s'hi va poder fer res.

El matrimoni va sentir el xoc eixut de l'animal, contra el parafangs. De la impressió, a l'home se li va descontrolar una mica el cotxe, ratllant-ne tot un lateral amb el marge que vorejava la carretera. Ara, com que el tenia a tot risc, va decidir que allò era un mal menor, amb tal d'arribar a la masia d'una vegada.

Adrià Pujol i Cruells